

Alesul

S'a deșteptat prisaca din poiană
Supt uriașul clopot de azur,
Și sună tot cuprinsul dinprejur,
De-ai spune că o harfă-eoliană
E aninată undeva de-un ram....

De-ar fi să stai nesigur la răscruce,
Căci pretutindeni murmurul l-auzi,—
Asemeni unui tainic călăuz
Te chiamă, te imbie și te duce,
Fără să vrei, al florilor parfum.....

Poiana pare-o uriașă floare,
Ce schimbă curcubeie de culori,
Dar nu-i o floare, ci sint mii de flori,
Din care ies scintei rătăcitoare
Ce se aprind în aer și dispar.

Ca niște temple în miniatură
Ce ar serba un cult misterios,
În raiu-acesta-atîta de frumos
Lăsat anume parcă de natură,
Stau albi stupi sub streșinele lor.

Neobosite-aleargă în lumină
Albinele zburînd din loc în loc,
Acum se 'nclină-un fir de siminoc,
Acum se 'nalță galben'o sulcină,
Și mursa 'n aur se preschimbă 'ncet.

Dar iată că pe-un urdiniș apare
Aleasa între-attea mii de vieți, —
Și trîntorii-amanți de soare beți,
Simțind imperioasa ei chemare,
Tresar prelung din somnolența lor.

Din urdiniș zburind ea scrie-o dungă,
Un fulger de beteală în senin,
Și cetele de miri cu freamăt vin
Și 'n urma ei se 'nșiră și s'alungă,
Dar ea se 'nalță 'n slavă tot mai sus.

Mai sus se 'nalță, tot mai sus, și 'n goană,
Se luptă mirii s'o ajungă 'n zbor,
Dar ea-i un punct de aur mișcător,
Și-un punct e și prisaca din poiană,
O floare scuturată dintr'un ram.

Treptat se farmă ceata lor rărită,
S'abat din drum cei fără de puteri,
Și 'n prăvălirea răpedei căderi
Cu jînd revăd scinteia urmărită,
De unul singur din alaiu 'ntreg.

Acela unul are pe regină,
Dar după clipa asta de amor
Ea se coboară domolită 'n zbor,
Iar el recade 'n marea de lumină
Supt uriașul clopot de azur.

D. Anghel

